

O zi din viața unui distribuitor de reviste

Un om, care era în slujba Domnului preainalt, făcea o călătorie prin țară ca să împartă reviste și părți ale Bibliei. Pe lângă aceasta, el profita de orice ocazie ca să vorbească cu oamenii despre mântuirea sufletului lor.

Într-o localitate a întâlnit un colector bătrân de obiecte vechi, care băga într-un sac, pe care îl purta pe umăr, tot ce i se părea că merită să ia cu el din cutii și găleți de gunoi. Străinul l-a observat o vreme și apoi i s-a adresat.

„Ce ați face”, l-a întrebat el direct, „dacă ar ploua dintr-odată peste dumneavoastră cu monede de aur? V-ați continua îndeletnicirea și ați lăsa aurul să fie aur?”

Bătrânul i-a aruncat o privire piezișă celui care întreba. Când a observat că acesta o lua în serios cu întrebarea sa, a răspuns:

„Firește că aș lăsa totul baltă și mi-aș pune aurul în siguranță.”

„Așa mă gândesc și eu”, a răspuns străinul. „Și acum plouă deja de o mie nouă sute de ani neîncetat cu aur din cer. Vreau să spun cu aceasta”, a continuat el, explicând, pe când bătrânul ridica din umeri cu o privire semnificativă, „bogățiile de neprețuit ale lui Hristos, pe care Dumnezeu, în timpul acestei perioade lungi, de-a dreptul le-a lăsat să plouă în jos, peste lumea sărmană, pierdută. V-ați interesat vreodată de ele?”

„N-aș afirma aceasta.”

„Atunci a venit timpul pentru dumneavoastră.”

„Da, da, știu, sunt deja în vârstă de optzeci de ani.”

„Și atunci mai sunteți așa de zelos preocupat să adunați vechituri fără valoare, în timp ce lăsați acest aur nebăgat în seamă?”

„Fac ce este permis”, a răspuns bătrânul și s-a întors din nou, indiferent, mai departe la îndeletnicirea sa.

„Încă o clipă”, l-a rugat străinul. „Știu că nu faceți nimic rău. Dar, vedeți dumneavoastră, între timp omiteți lucrul cel mai important, cel care vă este cel mai necesar. Posesiunea pământească poate să fie valoroasă pentru viața aceasta, dar nu și mai departe. Dar bogățiile pe care vi le oferă Dumnezeu au o valoare eternă. Nu vreți să vă osteniți pentru ele? Vă rog, asigurați-vă un loc în cer! Credeți în Cel pe care L-a dat Dumnezeu ca ispășire pentru păcatele noastre! Credeți în Domnul Isus Hristos! Mărturișiți-I Lui toată vina dumneavoastră și aur ceresc, comorile harului Său vor fi partea dumneavoastră eternă. Vreți să acceptați de la mine această Carte mică și s-o citiți?”

După aceea, călătorul și-a continuat drumul. Câțiva pași înaintea sa mergea o femeie mai vârstnică. El i s-a alăturat și în curând era în desfășurare o discuție.

„Ei, măicuță, ați avut parte deja pentru dumneavoastră de harul lui Dumnezeu?”, s-a informat străinul.

„De mai bine de treizeci de ani”, a răsunit vesel răspunsul.

Cât de diferit sună totuși răspunsul acestei femei, față de cel al bărbatului bătrân! Câte mii de oameni nu întâlnim pe drumul vieții, care râvnesc toți la aceeași țintă: să realizeze ceva în viață,

fie că este vorba despre fericire și bogăție, onoare și prestigiu sau ce mai poate fi în rest, - dar toate numai lucruri trecătoare, care dispar ca un abur. Dar pentru comorile netrecătoare ale harului lui Dumnezeu, omul este nereceptiv. Inima firească nu întreabă de Hristos și de bogățiile Sale. Ea caută ce vede ochiul. Ce deosebire mare există între cele două persoane cu care vorbise prietenul nostru! Unul, ocupat numai cu cele pământești, nu se interesa de bunurile eterne, cealaltă se bucura de mai bine de treizeci de ani de harul divin și știa că acesta nu se va abate de la ea. Ea putea să privească cu inima fericită spre clipa când porțile paradisiului se vor deschide, pe când celuilalt îi făcea semne o eternitate sumbră. Pe drumul său în continuare, călătorul a întâlnit un om care se odihnea pe roaba sa, la marginea drumului.

El s-a oprit.

„Dulce este odihna lucrătorului”, a spus el, apropiindu-se. „Tot așa este scris deja în vechea Carte scumpă a Bibliei [Eclesiastul 5.12]. Dar adevărata odihnă, odihna de sabbat a lui Dumnezeu, urmează să vină și de ea mă bucur. Vă bucurați și dumneavoastră?”

„Eu sper în ea.”

„Pentru mine este sigură.”

„Știți aceasta sigur?”

„Da, foarte sigur. Domnul Isus a spus: „Veniți la Mine ... și Eu vă voi da odihnă” [Matei 11.28]. Acest cuvânt l-am urmat. Am venit la El și pot să vă spun că am găsit deja odihnă la El. Prin credința în El am găsit odihnă pentru conștiința mea încărcată și deoarece L-am urmat, pot să trec cu liniște prin furtunile acestei vieți. Între timp aștept reîntoarcerea Sa, când mă va conduce sus, în casa Tatălui. Acolo mă voi bucura pentru totdeauna de odihna Sa. Aceasta o știu sigur și puteți și dumneavoastră să o știți.”

„Am auzit un predicator spunând”, a răspuns omul liniștit, „că și dacă vom fi petrecut în eternitate așa de mulți ani câte fire de iarbă sunt pe pajiște, tot nu ne-am fi apropiat deloc de sfârșitul ei.”

„Așa este. Cu atât mai importantă este întrebarea: Unde vom petrece eternitatea? Ce credeți despre aceasta?”

Neliniștit, omul se muta încolo și înapoi pe roaba sa.

„Sper”, a spus el cu glas nesigur, „că Dumnezeu va fi îndurător față de mine.”

„Dumnezeu este foarte îndurător”, a intervenit străinul, „dar noi trebuie să devenim siguri de harul Său în timpul acesta. Astăzi este timpul harului și astăzi trebuie să se hotărască cum și unde vom petrece eternitatea. Dacă neglijăm să apucăm astăzi mântuirea eternă, atunci ne așteptăm pierzarea eternă.”

„Știi că există numai două căi”, a răspuns omul de pe roabă, „cea lată și cea îngustă.”

„Dacă știți aceasta, atunci nu ezitați s-o apucați pe calea care duce la viață! Mergeți încă astăzi la Isus ca păcătos pierdut. Să mergeți la El cu *toate* păcatele, în timp ce lăsați în urmă toate celelalte, înseamnă *intrarea prin poarta cea strâmtă*. Și dacă ați intrat acolo, atunci luați bucuroși jugul Său, care este bun și ușor. *Aceasta înseamnă să umblați pe calea îngustă*. Iar această cale duce la odihna eternă de sus. Eu am făcut primul lucru, acum îl savurez pe al doilea și mă bucur mereu, într-o măsură crescândă, în speranța celui de-al treilea. Faceți la fel! Mergeți la Isus ca un sărman om pierdut; atunci totul va deveni minunat pentru dumneavoastră. Iată, această Carte mică vă spune mai mult despre subiect. Vă rog, citiți-o!

„Mulțumesc. Așa voi face cât de curând posibil.”

Harnic, distribuindu-și revistele în toate direcțiile, prietenul nostru și-a continuat drumul.

Atunci a văzut un grup de oameni, care erau ocupați pe câmp cu treieratul. Un hornar, negru din cap până în picioare, stătea cu ei. Când l-a văzut pe străin, a strigat, râzând, făcând aluzie la înfățișarea sa plină de funingine.

„Doar nu vă temeți de mine, domnul meu.”

„Nicio grijă!”, a fost răspunsul. Apoi, vorbitorul i-a oferit omului negru o parte a Bibliei și a continuat în felul său gata de luptă:

„Ea vă va spune cum puteți deveni mai alb decât zăpada.”

La sfârșit - călătorul nostru se apropia treptat de ținta sa - a întâlnit un bărbat tânăr, care purta în spate un sac greu.

„Aveți aici o povară grea în spate, dragul meu”, a spus străinul prietenos. „Cred că nu apasă greu. Dar spuneți-mi: ați devenit deja liber de povara cu mult mai apăsătoare a păcatelor dumneavoastră? Mie mi se pare că nu. Ei, atunci pot să vă dau un sfat bun. Întâi o întrebare: Nu ați simți ca pe o foarte mare ușurare, dacă aș căra eu în locul dumneavoastră povara pe munte în sus?”

„Fără îndoială.”

„Dar nu credeți că ați trece cu totul altfel ușurat prin viața aceasta, dacă ați fi scăpat întâi de povara și mai grea a păcatelor dumneavoastră?”

„Nu mă îndoiesc.”

„Știți cine vă poate lua *această* povară?”

„Isus Hristos, mă gândesc.”

„Atunci rugați-L și El o va face. Credeți în Isus Hristos! Aveți încredere în Cuvântul Său și el vă va lua toată povara păcatelor de pe inimă și de pe conștiință.”

În acest mod simplu încerca distribuitorul nostru de reviste să le deslușească oamenilor cu care Dumnezeu îl făcea să se întâlnească, calea mântuirii. Pornind de la circumstanțele lor deosebite, el le vestea Evanghelia. Cât de limpede și de neechivoc vorbește totuși Cuvântul Dumnezeului viu! De fapt, Cuvântul este însăși viața. Oamenii și-au format felurite păreri și concepții, potrivit cărora, cred ei, că pot să ajungă în cer. Pentru Dumnezeu nu există decât *o singură* cale și calea aceasta este Hristos. Domnul Isus spune: „Eu sunt *calea* și *adevărul* și *viața*” (Ioan 14.6). Hristos este totul: „Dacă nu credeți că Eu sunt”, se spune în locul acesta, „*veți muri în păcatele voastre*” (Ioan 8.24). Dar „*prin Numele Său, oricine crede în El primește iertarea păcatelor*” (Faptele apostolilor 10.43).